

[Kirsten Madsen]

Verdensbanken blandede sig i sundhedsprogrammet. Det var præcis en af de ting, jeg brokkede mig over, at Verdensbanken blandede sig i, hvordan man skulle lave tingene, og vidste bedst fra den vestlige verden, hvordan man skulle gøre det i de ulande, som man vil hjælpe, og gjorde det sådan, som Verdensbanken mente det skulle gøres.

(Kort bemærkning).

Ahlmann-Ohlsen (KF):

For Folketingets medlemmer og for dem, der lyttede til hr. Jørgen Estrups tale i dag, tror jeg, det kan være nyttigt lige at få præciseret, at hr. Jørgen Estrup jo altså står bag den nuværende regering, overgangsregering, om jeg så må sige – hvis man kan tillade sig at sige det.

Men efter de mange udtalelser, hr. Jørgen Estrup sammen med hr. Ole M. Nielsen fra Nordjylland i de senere dage er kommet med om ministerens redegørelse, har jeg kun ét spørgsmål til hr. Jørgen Estrup: Står hr. Jørgen Estrup bag »En verden i udvikling«, eller gør han ikke?

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at det er min vurdering, at udviklingsministerens strategioplæg i alt væsentligt er overensstemmende med Kristeligt Folkepartis holdninger. Men det forbyder jo ikke, at vi kan være uenige om forskelligt, f.eks. om prioritering af samtalepartnere og tiden til debat. Derfor vil jeg sige tak for den ikke særlig forsvarligt indpakkede næse i ministerens tale. Den var lige så velfor tjent som min offentligt præsenterede kritiske holdning.

Jeg er meget glad for det papir, vi har til debat i dag. Der er rigtig mange gode ting i det og mange ting til debat. Det er helt væsentligt for mig, at vi diskuterer vores udviklingspolitik, og at Folketinget i højere grad bliver en del af de ressourcepladser, der dyrkes. Det er vigtigt, at Folketinget inddrages mere intensivt i arbejdet, for udviklingshjælpen og den måde, vi udmønter den på, er noget af det allervigtigste for et samfund og for det internationale samfund. Det er vigtigt, at vi har et bredt politisk engagement i sagen. I den sidste ende har Folketinget jo ansvaret, og at arbejde med på sagen er afgørende for, at man kan røgte sit ansvar på en forsvarlig måde.

Den tradition for samspil eller mangel på samme mellem regeringen og Folketinget om udviklingshjælpen er jo ikke skabt af den nuværende udviklingsminister, men det gør det ikke mindre væsentligt at få samspillet forstærket. Jeg glæder mig over, at det kan blive resultatet af denne debat.

Kristeligt Folkeparti har altid haft et stærkt engagement i hjælpen til den ringere stillede del af verden. Vi er naturligvis glade for, at det slås fast, at udviklingshjælpen skal være på 1 pct. af BNI; vi ville hellere, at der havde stået minimum 1 pct., eller at hjælpen skulle være stigende til 1½ eller 2 pct., men vi er glade for, at den udhuling, der er sket i kraft af præasyldgifternes afholdelse over udviklingshjælpen, stoppes og udfases. Vi er ligeledes glade for den, man kan vist godt kalde det, suppleringsudviklingshjælpen, som ligger i den stigende miljø- og katastrofebistand. Vi er derimod ikke tilfredse med, at udgiften til det humanitære beredskab skal afholdes over ulandsrammen.

Vi er enige i den fastholdelse, der er af den nogenlunde ligelige fordeling på bilateral og multilateral bistand, selv om vi ikke er helt så urokkelige på det punkt, som vi har været. Når vi ikke er så urokkelige, skyldes det den berettede kritik, der kan fremføres mod flere internationale organisationers administration. Endelig behøver der jo ikke at være lighedstegn mellem ønsket om større bilateral andel og varretagelse af dansk industris interesser.

Med hensyn til den multilaterale del er vi meget med på, at Danmark skal styrke sin aktive deltagelse i de internationale organisationer. Vi må gøre, hvad vi kan for at få større indflydelse både politisk og gennem ansættelse af flere danskere, gerne på ledende stillinger. Vi danskere er jo de klogeste!!!

Vores fordeling af midler må meget gerne prioriteres og varieres efter vores vurdering af den nytte, pengene gør i de enkelte organisationer. Det er realistiske signaler at sende til de ansvarlige. Det er måske især i EU nødvendigt at indskærpe, at bistand er noget, man yder for modtagerens skyld og efter modtagerens behov. Hvis udviklingshjælp har en sikkerhedspolitisk effekt, er det en meget udmærket sidegevinst, men det er ikke et kriterium for udvælgelse af modtagere.

Det burde naturligvis være helt unødvendigt at påpege, at EU's bistandspolitik ikke har til